

EL MISTERI DE L'ÀGUILA

INTRODUCCIÓ

La història que m'he decidit a contar, realment no l'he escrita jo, sinó que me l'he trobada i després de molts dubtes i moltes reflexions he decidit que no puc ser l'única persona que la conega per tal que altres en traguen les seues pròpies conclusions.

Bé, comencem pel principi, em diuen Carme, tinc vint-i-set anys, fa cosa de dos mesos que visc a la ciutat d'Alacant i he aconseguit el meu primer treball, encara que de becària per a una cadena de televisió local a Alacant. He estudiat periodisme a Barcelona, ja que ma mare és d'allí, però ara visc en un pis amb altres companyes. I és ací, en aquest pis, on vaig trobar la història a la qual he fet referència.

Abans de res, us he de dir, per tal que no penseu que sóc una persona sense escrúpols i xafardera, que vaig intentar per tots els mitjans fer-me amb els antics propietaris de la casa, cosa que va resultar impossible, ja que l'actual propietari va posar el pis en una agència immobiliària per a llogar-lo.

A l'habitació on dorm vaig trobar davall de la finestra un xicotet amagatall on hi havia una caixa amb uns prismàtics i aquest diari, encuriosida el vaig llegir i em va impressionar el que allí hi havia; per això vull ara compartir-ho i aprofitant la meua condició de periodista, es farà pública aquesta història que sembla va ocórrer ara fa deu anys.

DIA 28 DE MAIG DE 1993

M'han regalat els prismàtics que jo volia!, dimecres va ser el meu sant, St. Felip, i la meua àvia me'ls ha fet arribar per correu. Són genials!. A partir de hui escriure tot allò que veja per ells. El fàstic és que aquesta nit no he pogut mirar, encara que tenen unes lents especials per a la nit, perquè estava molt cansat. El curs ha finalitzat pràcticament, ara toca preparar el selectiu, hauré de posar-me les piles si vull traure'l. Ens n'hem anat de marxeta per a celebrar-ho.

DIA 29 DE MAIG

Com que hui és dissabte, he estat mirant pels prismàtics tot el matí, si es pot dir matí alçar-se vora la una del migdia. Quan he començat a mirar ha aparegut al terrat de l'edifici d'enfront la senyora Maria, una vídua molt rica, no sabia que era tan lletja sense maquillatge. Després han pujat unes dones a estendre, bé, a xafardejar diria jo, perquè no feien més que mirar de reüll i parlar-se a cau d'orella. Com han acabat de ràpid quan han pujat l'Emili pare i fill a provar el cotxe teledirigit!. Quasi a l'hora de dinar ha pujat una xica que no l'havia vista mai pel barri. Li preguntaré a ma mare si sap si han vingut nous veïns.

Després de dinar he mirat cap a les finestres de l'edifici d'enfront per veure si descobria en quin pis vivia la xica. Ja sé que vaig prometre al pare que no ho faria, per allò de la intimitat, però eixa xica ...deuria tindre la meua edat més o menys, disset o dihuit anys, no era molt alta i tenia els cabells foscos i llargs que li lluïen al sol com si fossen carbó i en la mirada hi ha alguna cosa que fa que no deixe de pensar a tornar a veure-la. Però no he vist res més.

DIA 31 DE MAIG

Ahir no vaig poder mirar pels prismàtics perquè els exàmens se'm tiren damunt i, si no acabe, hauré de passar-me l'estiu estudiant i no podré anar als Pirineus d'acampada amb la colla, que ja m'ho repeteix i m'ho torna a repetir ma mare com si no m'ho haguera dit mai. Com de pesada arriba a ser...Però hui només arribar, mentre s'acabava de fer el dinar i la meua germana cridava que l'ajudés a parar taula, m'he tancat a l'habitació i he posat la música a tota bala per tal de no sentir els crits i l'he tornada a veure. A qui? A qui serà? A la xica misteriosa, que la tinc ficada dins del cap i no he pogut concentrar-me en classe durant tot el matí. He estat una bona estona mirant-la, sense poder apartar els prismàtics de la seua cara, els seus ulls tenen alguna cosa que no pots deixar de mirar-los, són de color verd fosc, semblen dues pedres allargades i lluentes i amb aquelles parpelles que tanca i obri tan majestuosament...M'ha paregut que m'havia vist, m'he posat roig com un titot i immediatament he deixat de mirar, però he hagut de suportar l'interrogatori dels pares i de la meua germana que s'han burlat de les meues orelles a punt d'exploitar.

Quan estava a punt de posar-se el sol, he agafat els prismàtics per poder veure millor els colors que es dibuixen en aquestos dies de calor, quan a poqueta nit la ciutat es desdibuixa, però el cel continua brillant; m'ha paregut veure un "aguilot", però és impossible: les àguiles no viuen per aquestes terres tan planes i tan a prop del mar, i menys a les ciutats!. Si ho conte em diran que a Alacant no s'han vist mai àguiles i repetiran allò de: "Felip, a tu, et falta un bullit...", que tanta gràcia li fa a la meua germana.

"L' àguila" o "el que siga pardalot", ha donat un volt per damunt del terrat, amb tanta elegància que m'he quedat bocabadat i quan he tornat a baixar els prismàtics de la vista del cel..., allí estava ella!. El cor m'ha fet un bot i quasi llance els prismàtics per la finestra, gràcies que me'ls penge al coll. Estava recolzada en la barana i amb la mirada perduda que semblava que mirava sense veure, m'he estat una bona estona mirant-la; així hagués pogut continuar tota la nit si no hagués entrat sense trucar a la porta, com sempre, la mare. M'ha soltat el discurs sobre els "mirons", que si per això els volia..., que si era un

“pocavergonya”..., que parlaria amb el pare i que ja veurien si me’ls haurien de guardar fins que els utilitze com cal i on cal; i se n’ha anat dient ,com sempre: “i..ordena la teua habitació que sembla una porquera. Total la mare que arreplegue i que netege. Els sembla que sóc la criada de tots...!!!

Ni escoltava quan li deia que el que mirava era el cel. Això faltava que em tractaren com quan tenia nou anys i m’amagaven els joguets fins que feia cas.

Quines ganes tinc de ser major d’edat!.

DIA 2 DE JUNY

Avui quan tornava de l’institut m’ha semblat veure, sobrevolant pel damunt dels terrats, el mateix “aguilot” d’ahir, i sense saber per què el cor m’ha donat un salt. Ràpidament m’he acomiadat dels amics que han començat a dir-me ...que per què me n’anava tan prompte, que si em passava alguna cosa, que no semblava el mateix, que jo mai no tenia ganes d’arribar a casa i ara mira’l..., però jo no he fet cas i quasi sense saludar he entrat a la meua habitació i he agafat els prismàtics i allí estava, a la barana, recolzada, però aquesta vegada ha girat la mirada, buscant la meua, quasi al mateix moment que l’enfocava, com si m’estiguera esperant, i jo no he apartat la mirada. Els seus ulls encara són més bonics quan mira de front, el verd és lluent i són molt grans, sembla com si amb la mirada em volguera dir alguna cosa.

M’han cridat per a dinar i, com que no volia que em descobriren com ahir, he guardat els prismàtics i ja no he pogut mirar més en tot el dia. Però els seus ulls no me’ls trac del cap!. Qui serà? Què vol dir-me?.

DIA 3 DE JUNY.

M’ha passat una cosa increïble. Quan mirava com sempre embadalit la meua xica misteriosa, sense pensar-ho, se m’ha acudit d’anar a buscar-la i parlar-li i veure-la de més a prop. Sense dir-ne ni adéu he baixat les escales corrents i he creuat el carrer, com un boig he trucat els timbres de l’edifici d’enfront fins que m’han obert la porta, dient que era el carter, naturalment. He pujat amb l’ascensor fins a l’últim pis per tal d’arribar al terrat. Però quina ha sigut la meua decepció quan he vist que allí no hi havia ni una rata. He buscat per tot arreu, he intentat pensar en quin pis estava l’ascensor quan jo l’he demanat, però no me’n recordava i he baixat les escales dels set pisos a peu, escoltant els possibles sorolls de cada replanell. Realment semblava un “tocat del perol”.

He tornat a casa decebut i enfurismat i quasi reballe els prismàtics per la finestra; ells tenen la culpa de tot el que m’està passant!!

Però allà lluny al cel, estava “l’aguilot” i mirant-lo m’he asserenat i he arribat a la següent conclusió: n’estic segur, seguríssim, la xica i “l’aguilot” tenen alguna relació.

A qui li ho conte em dirà que “se me’n va l’olla”, així que de moment no pense dir res a ningú i estic buscant un lloc segur per amagar açò que escriu, no siga cas...

DIA 4 DE JUNY.

En l'institut m'han bonegat. El tutor m'ha cridat al despatx i ha soltat el discurs que m'havia de fer reaccionar, que què em passava, que si tenia problemes a casa, que si necessitava ajuda, que per a això estava ell, que sempre m'havia considerat molt responsable, no com els meus amics; que ja sabia que era una edat molt difícil, que em jugava el meu futur...que,que,que...

I jo, a tot que sí, que res, que sí, que res...Ridícul.

A ell li contaré jo que estic encisat per uns ulls verds, que no sé a qui pertanyen i si són reals o no.

Per cert, hui no l'he vista en tot el dia, per més que he estat hores davant la finestra, fent com si estudiara, per descomptat!.

DIA 5 DE JUNY

No tenia ganes d'eixir amb els amics i he hagut de suportar tots els sermonets, sobretot del Robert, "que està molt preocupat per mi", diu ell, perquè "no sembla el mateix" i "no pot ser pels exàmens, com els faig creure a tots", que "a ell, no l'enganye i que ens coneixem de fa molts anys". La veritat és que m'ha faltat un pèl per a contar-li-ho tot, però en l'últim moment he mirat per la finestra i un calfred m'ha recorregut l'esquena i he decidit no dir res.

La veritat és que estic molt pressionat, a casa, els pares sempre han esperat de mi que tragués els cursos amb les màximes qualificacions, ara volen que traga el selectiu amb molt bona nota per tal de poder estudiar Enginyeria de Camins. Amb els amics el mateix, si t'enrotlles ets un "tio guai" que mai no els falla i sempre els trau les castanyes del foc; els professors ni t'ho conte, com tingues un mal dia, de seguida disparen l'alarma, "tan bon estudiant com és i les companyies el malven!!"

Però ningú m'ha preguntat mai què és el que realment vull jo.

I ni tan sols jo m'ho havia qüestionat, fins ara.

Mire el cel, veig "l'aguiot" volar tan lliurement, per damunt les teulades i que s'allunya fins a la muntanya del castell i torna tan majestuosament, que no puc deixar d'envejar eixa llibertat que jo no tinc. I sempre, quan torna del seu vol, allí està ella, recolzada en la barana mirant-me i obrint les parpelles i tancant-les amb la mateixa majestuositat que les ales de l'aguiot. I el cor se m'accelera i voldria donar un gran bot i posar-me al seu costat, i trobar per fi descans de les meues angoixes. És molt tard però no tinc son, acabe d'estar molta estona mirant per la finestra i no faria res més, però ella se n'ha anat.

DIA 6 DE JUNY

Aquesta nit passada he tingut la sensació de volar. No era un somni, era real. Eixia per la finestra de la meua habitació i sobrevolava l'edifici d'enfront. De seguida ens hem trobat i hem començat a volar per damunt del castell fins que hem caigut quasi "en picat" per damunt del mar, per a tornar a elevar-nos i volar tranquil·lament fins a casa. La sensació de pau que he sentit i de llibertat encara em dura. Hui és diumenge i puc permetre'm el luxe de quedar-me tot el temps que vulga al llit. No vull alçar-me, em dóna la sensació que l'encant desapareixerà si faig cap moviment.

DIA 7 DE JUNY

La nit passada encara ha sigut més al·lucinant, el vol ha sigut molt més llarg, al seu costat em desapareixen tots els dubtes i les angoixes, em sent realment feliç i lliure. Volar mar endins, muntanyes amunt, per valls desconegudes i paratges que mai no havia imaginat, ha sigut una experiència fascinant.

Hui m'he fet el malalt i no he anat a classe, la veritat és que em trobe cansat però tan feliç que no vull alçar-me del llit en tot el dia. De quan en quan mire per la finestra per tal de veure-la i continuar somniant despert.

Quan arribe la nit vull dir-li que estic preparat una altra vegada, però ara ja sé el que vull fer realment.

No sé si els pares i els meus amics m'entendran mai. Perdoneu si us he fallat.

Per fi sóc LLIURE I FELIÇ.

EPÍLEG

M'he permés d'investigar a l' hemeroteca per tal de saber si per aquelles dades de fa deu anys, a la ciutat d'Alacant, havia ocorregut alguna desaparició misteriosa d'algun jove d'entre disset o dihuit anys i tan sols he trobat una menció en un diari local sobre l'estranya presència de dues **grans aus** sobrevolant el mont Benacantil.

Alacant –Octubre de 2003

**EL
MISTERI
DE
L'ÀGUILA**

GEMMA BLANES COLOMINA
I.E.S. JAUME II 2n. E.S.O. D

